

Sem iskal najboljšo stvar, nekaj, česar se da držati, nekaj kar ostane. V raj sem šel iskat, a le čudežno drhtenje je bilo najdeno in neprijetno mi je bilo, ker v resnici sploh nisem bil na Zemlji, sploh pa – nisem bil prisoten. Čudovita ptica je vzletela in rosa je padala iz njenih kril, ko se je jutro kot zarodek še razvijalo v stvarnost. Sam sem ležal v mokri travi, duhal cvetlice, čisto sam sem povaljal mah, na katerem sem prespal noč. Všeč mi je bil svež in mrzel vonj po mladem listju in vlagi in zaželel sem si, da se ta vonj nikdar ne bi spremenil in da bi ostal v večnost in me obdajal kot aura. Zaljubil sem se v prekrasno nimfo, a še preden sem si jo dodobra ogledal, se je naredila nevidno in izginila. Vstal sem se, pretegnil svoje ude, da sem slišal, kako so popokali in izdihnil. Kot jata duhov se je megla valila čez pokrajino, ampak ni me bilo strah, da bi se izgubil, začel sem hoditi. Mokra praprot mi je segala do pasu in s konicami prstov sem se je dotikal, med tem, ko sem hodil po starodavni potki. V daljavi so se slišali skoviki ptic, opic in petje žab. Nisem hodil dolgo, ko sem zaslišal glas neke ženske, govorila je svojemu možu:

»Pofukala te bom, potem pa si bom pičko obrisala v tvoj predpasnik.«

Skril sem se za grm in skušal razločiti postave iz smeri iz katere je prihajal zvok. Pogledal sem skozi vejevje in videl nekakšne vrste kamnito ploščad, na kateri je stal velik okrogel kamen in na njem pripet mož, ki je nemočno gledal ženo.

»Ne grem se več teh igric. Ne bom več lagal, vse bom oddal ob pravem roku, prisežem. Slab človek sem!«

»Zanalaš č te bom nategnila kot svinjo, požri že to viagro, gnoj!«